

Arrest

nr. 348 193 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BROUWER
Louisalaan 251
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 7 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2026, datum waarop de zaak op tegensprekelijke wijze werd uitgesteld naar de terechtzitting van 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. DE BROUWER en van attaché N. STERK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 20 april 2017 en verzoekt op 7 juni 2017 om internationale bescherming. Op 5 december 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend aan verzoeker wordt betekend, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Oekraïense nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 20 december 1975 in Loehansk. U verliet Loehansk in januari 2000 en u ging om economische redenen naar Portugal. In Portugal leerde u uw vrouw M. B. (O.V. x.xxx.xxx, CG xx/xxxxxx) kennen. In maart 2013 keerde u terug naar Oekraïne en vestigde u zich uiteindelijk terug met uw vrouw en haar kinderen in Loehansk. In 2014 verliet u Loehansk omdat u het

niet eens was met de lokale bevolking die zich wilde afscheuren van Oekraïne. Bovendien kwam uw vrouw uit het westen van Oekraïne en hadden de inwoners van Loehansk een negatieve houding tegenover mensen die uit het westen kwamen. U verhuisde naar Boetsja, in de buurt van Kiev, waar u woonde tot oktober of november 2016.

U verliet Oekraïne in oktober-november 2016 omdat uw vrouw geen werk vond en omdat een van de dochters van uw vrouw in België was en vroeg of jullie naar hier konden komen. Uiteindelijk dienden u en uw vrouw op 7 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In hoofde van uw vrouw nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 22 september 2017 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in het kader van de Dublin-procedure. Zij ging hiertegen niet in beroep.

Op 18 maart 2019 werd u aangehouden door de Belgische autoriteiten en sindsdien bent u opgesloten.

Op 16 oktober 2020 werd u door de Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg Brussel, afdeling strafzaken, veroordeeld voor (i) verkrachting met behulp van geweld van kinderen geen volle 10 jaar oud; (ii) aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens minderjarigen geen volle 16 jaar oud; (iii) distributie, verspreiding, uitzending, aanbod, levering, terbeschikkingstelling en vervaardiging van kinderpornografie; (iv) verwerking of bezit van, en toegang tot kinderpornografie en (v) onwettig binnenkomst of onwettig verblijf in het Rijk.

Op 13 november 2025 werd u gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. U verklaarde dat u niet terug kan keren naar Loehansk omdat het nu Russisch gebied is en omdat u voor Oekraïne bent. Verder gaf u aan dat u zal moeten deelnemen aan de oorlog.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort neer. Tijdens het persoonlijk onderhoud toonde u een document van uw psycholoog.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bij de DVZ verklaarde u een hoge bloeddruk te hebben (Vragenlijst DVZ, punt 32). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u gehoorproblemen hebt en zette u zich dicht bij de tolk (CGVS, p. 3). Tot slot verklaarde u dat u psychologische problemen hebt omdat u al diverse keren probeerde om vakantiedagen en een soepeler regime in de gevangenis te krijgen. Het werd u echter telkens geweigerd, waardoor u nu de hoop verliest (CGVS, p. 2-3). Vooreerst kan opgemerkt worden dat u bij aanvang van het interview verklaarde dat u psychisch bereid was om het gesprek te voeren, dat de problemen met uw bloeddruk geen invloed zouden hebben op het interview en dat het fysiek goed ging (CGVS, p. 2-3). Bovendien verklaarde u dat u zich in staat voelde het interview te doen (CGVS, p. 3). Er werd u meegedeeld dat u het tijdig moest aangeven als er iets was (CGVS, p. 3). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt dat uw medische en psychologische toestand geen invloed had op het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte zelf op geen enkel moment gewag van eventuele problemen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat het interview goed was verlopen en dat u alle vragen en de tolk had begrepen (CGVS, p. 20). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat [...]b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten; [...]"

Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Uit het vonnis van de Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg Brussel, afdeling Stafzaken, van 16 oktober 2020 blijkt dat u werd veroordeeld voor verkrachting met behulp van geweld van kinderen geen volle 10 jaar oud te Oekraïne op 14 juni 2011 en tussen 15 juni 2014 en 7 juli 2016, meermaals, onder meer op 19 juni 2014 en 20 december 2014. Verder werd u veroordeeld voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens minderjarigen geen volle 16 jaar oud te Oekraïne op 14 juni 2011, meermaals tussen 15 juni 2014 en 7 juli 2016 en op 26 juli 2016. Tot slot blijkt eveneens dat u werd veroordeeld voor distributie, verspreiding, uitzending, aanbod, levering, terbeschikkingstelling en vervaarding van kinderpornografie te Portugal en te Oekraïne tussen 3 mei 2010 en 15 november 2016, te Oekraïne tussen 4 juli 2016 en 7 juli 2016 en op 26 juli 2016. Uit het feitenverslag blijkt dat er op 18 maart 2019 bij u een huiszoeking plaatsvond. Er werden meer dan 110 000 foto's en een grote hoeveelheid video's van kinderpornografische aard gevonden. Daarbij gaat het om beeldmateriaal dat u enerzijds downloadde, maar anderzijds ook beeldmateriaal dat u zelf vervaardigde en verspreidde. Uit de beelden die door uzelf werden gemaakt bleek bovendien ondubbelzinnig dat u een van uw slachtoffertjes verkrachtte (zie vonnis d.d. 16/10/2020, p. 6-8). Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat u zich in België eveneens schuldig maakte aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens minderjarigen geen volle 16 jaar oud en het vervaardigen, verspreiden en bezit van kinderpornografisch materiaal (zie vonnis d.d. 16/10/2020, p. 2-5). Voor een volledige weergave van de tenlastelegging en de feiten kan dienstig verwezen worden naar het vonnis van 16 oktober 2020, hetgeen werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Op basis van de beschikbare informatie – zijnde het vonnis van de Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg Brussel, afdeling Stafzaken, van 16 oktober 2020 – dient te worden vastgesteld dat u werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 8 jaar en een ontzetting voor vijf jaar uit uw rechten zoals vermeld in artikel 31 van het Strafwetboek. Bijgevolg worden de feiten waarvoor u werd veroordeeld door het CGVS als bewezen beschouwd.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Uit de aard van de feiten in kwestie, de straffen die hiervoor worden opgelegd en de motiveringswijze van de strafrechter blijkt ontegensprekelijk dat het om bijzonder ernstige feiten gaat.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat volgens artikel 417/11 van het Strafwetboek is verkrachting elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt.

Verkrachting is een ernstig misdrijf dat op bijzonder gewelddadige wijze schade toebrengt aan de fysieke en psychologische integriteit van het slachtoffer. Het is een daad die onuitwisbare en blijvende sporen achterlaat.

Als seksuele agressie is verkrachting een diep traumatiserende vorm van geweld die verwoestende gevolgen voor het leven van het slachtoffer kan hebben.

Fysiek kunnen slachtoffers verwondingen oplopen, seksueel overdraagbare aandoeningen krijgen of ongewenst zwanger raken. Op psychologisch vlak kan het opgelopen trauma leiden tot diepgaande stoornissen, waarvan de nawerkingen vele jaren kunnen aanhouden en die gespecialiseerde psychologische begeleiding vereisen. De ernst van verkrachting wordt unaniem erkend in het strafrecht van veel landen, dat de daders van dergelijke handelingen streng straft.

Het Belgische Strafwetboek (artikel 417/11 e.v.) voorziet in gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar in geval van verkrachting en in geval van verzwarende omstandigheden in gevangenisstraffen die kunnen oplopen tot 30 jaar. In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van

de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "(...) Moord, **verkrachting**, brandstichting en gewapende overval zijn "ernstige" misdrijven. (...) "

Het Belgische Strafwetboek (artikel 417/11 e.v.) voorziet in gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar in geval van verkrachting en in geval van verzwarende omstandigheden in gevangenisstraffen die kunnen oplopen tot 30 jaar. Wat u betreft, dient te worden vastgesteld dat u de feiten pleegde op verschillende minderjarige slachtoffers, waarvan sommigen amper 3 jaar oud (zie vonnis d.d. 16/10/2020, p.7).

De Belgische wetgever is uitdrukkelijk van oordeel dat een persoon onder de volle leeftijd van 14 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6 SWB). Indien de verkrachting gepleegd wordt ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is, wordt deze bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (art.417/16 SWB).

Ook andere niet-consensuele seksuele handelingen, al dan niet ten nadele van minderjarigen worden bestraft met zware gevangenisstraffen (art. 417/7 e.v. SWB).

Zij volledigheidshalve nog opgemerkt dat volgens art.14/6 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering bepaalde seksuele misdrijven die in het buitenland gepleegd werden, vervolgd kunnen worden in België, ongeacht de nationaliteit van de dader.

Deze wettelijke bepalingen en de zware straffen wijzen er opnieuw op dat de Belgische wetgever verkrachting of andere niet-consensuele seksuele handelingen, zeker indien zij gepleegd worden jegens minderjarigen, als een ernstig misdrijf beschouwt.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "(...) Moord, **verkrachting**, brandstichting en gewapende overval zijn "ernstige" misdrijven. (...) "

De strafrechter oordeelde ook in zijn vonnis dat de door u gepleegde feiten uitermate ernstig en verwerpelijk zijn. De rechtbank stelde dat het bezit en de verspreiding van kinderpornografie allerminst onschuldig is. Men oordeelde dat het verontrustend is dat voor bepaalde personen, zoals u, het internet een forum is waar zij zich kunnen overleveren aan grensoverschrijdend gedrag. De rechtbank benadrukte echter dat voor ogen moet worden gehouden dat achter de pornografische bestanden kinderen van vlees en bloed schuilen die uitgebuit worden en gereduceerd worden tot lustobjecten. Daarnaast stelde de rechtbank dat het voor u niet bleef bij beelden kijken. U creëerde en verspreidde zelf kinderpornografisch materiaal, waarvoor u zich schuldig maakte aan het daadwerkelijk fysiek misbruiken van zeer jonge kinderen en dit alles gedurende een heel lange periode. Tot slot oordeelde de rechtbank dat u door uw handelen de uitbreiding van de afzetmarkt en de instandhouding van de illegale kinderpornografische industrie met het daaronder liggende misbruik van minderjarigen bevorderde (zie vonnis d.d. 16/10/2020, p. 8).

Gelet op al deze elementen **komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de verkrachting en aanranding van minderjarigen en het bezitten, maken en verspreiden van kinderpornografisch beeldmateriaal, als een ernstig misdrijf moet worden aangemerkt.**

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat "de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht". Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Er dient – zoals eerder aangeven – benadrukt te worden dat de door u **gepleegde feiten uitermate ernstig** zijn, met zowel desastreuze gevolgen voor uw slachtoffers, hun omgeving als de maatschappij in zijn geheel. Het gegeven dat de feiten die u buiten België pleegde dateren van 2016 en eerder en het gegeven dat u het

grootste deel van uw straf reeds heeft uitgezeten, doen geen afbreuk aan de ernst van de door u gepleegde feiten. Het gegeven dat u werkte in de gevangenis en af toe deelnam aan sociale activiteiten (CGVS, p. 18-19), doet eveneens geen afbreuk aan de bijzondere ernst van het misdrijf. Hierbij dient nogmaals benadrukt te worden dat de Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg Brussel, afdeling strafzaken, oordeelde dat de door u gepleegde feiten uitermate ernstig en verwerpelijk zijn (zie vonnis d.d. 16/10/2020, p. 8).

Voorts dient vastgesteld te worden dat u tot op heden blijk geeft van **een bijzonder beperkt schuldbesef en een gebrekkig zelfinzicht**. Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat u nooit de pijn zal ervaren van uw slachtoffers, dat u begrijpt dat u dergelijke zaken nooit mocht doen, dat u de zaken in uzelf hebt verwerkt en dat u dergelijke zaken nooit meer zal doen (CGVS, p. 18), wordt de oprechtheid van uw verklaringen ondermijnd door de onderstaande vaststellingen.

Zo kan worden vastgesteld dat u zichzelf tijdens het persoonlijk onderhoud hoofdzakelijk voorstelde als een slachtoffer. U verklaarde immers dat u wilde weten waarom u dat was overkomen en waarom u dat had meegemaakt. U verklaarde dat niet iedereen zo iets overkomt (CGVS, p. 16; 17). Hoewel het gegeven van een seksuele problematiek erkend dient te worden, gaat u hierbij volledig voorbij aan uw eigen handelingsvrijheid en het feit dat u zich jarenlang schuldig maakte aan het creëren en verspreiden van kinderpornografisch materiaal, waarvoor u zich schuldig maakte aan het daadwerkelijk fysiek misbruiken van zeer jonge kinderen en dit alles gedurende een heel lange periode. Verder verklaarde u op het CGVS dat u – ondanks de psychotherapeutische begeleiding – geen veranderingen merkt bij uzelf. U verklaarde dat er bepaalde onderwerpen zijn waarover u nooit zal spreken. Bovendien gaf u aan dat u vreest dat u nooit een antwoord zal krijgen op de vraag waarom het u overkwam (CGVS, p. 16-17; 18). Rekening houdende met het gegeven dat u verklaarde dat u al twee jaar wordt opgevolgd door uw psycholoog en dat u tweemaal per maand bezoek krijgt van haar (CGVS, p. 15-16), is het bijzonder verontrustend dat u zelf nog geen verbetering merkt en dat u nog niet tot bepaalde inzichten bent gekomen. Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u louter omwille van opportunistische redenen een beroep doet op een psycholoog. U verklaarde immers dat u zich in de gevangenis kan laten begeleiden, maar u doet een beroep op een externe psycholoog omdat het een voorwaarde is om in aanmerking te komen voor penitentiair verlof in het weekend (CGVS, p. 15; 17). Meer nog, u verklaarde dat u zich niet psychologisch zou laten begeleiden indien het geen voorwaarde was om vrij te krijgen in de weekend. U gaf aan dat u psychologische hulp niet begreep, dat u niet begreep waarom mensen naar een psycholoog gaan en dat u nog nooit een psycholoog zag die advies gaf dat ooit echt hielp (CGVS, p. 17). Dergelijke verklaringen getuigen van een gebrekkig zelfinzicht en roepen ernstige vragen op bij uw bereidwilligheid om zich te laten begeleiden. Hierbij dient benadrukt te worden dat de rechtbank – in navolging van de deskundige – oordeelde dat een intensieve psychotherapie absoluut noodzakelijk was (zie vonnis d.d. 16/10/2020, p. 9-10).

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als **niet-politiek** wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. U verklaarde zelf niet te weten waarom het u overkwam (CGVS, p. 16-17). De nietpolitieke aard van het misdrijf is bijgevolg evident.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen **buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten**. Uit het vonnis blijkt immers dat u werd veroordeeld voor feiten die u pleegde in Oekraïne en Portugal tussen 2010 en de zomer van 2016. Uit uw verklaringen bleek dat u tot oktober-november 2016 in Boetsja, in Oekraïne, zat en dat u pas daarna naar België kwam (CGVS, p. 9).

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf. U werd immers door de Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg Brussel, afdeling strafzaken, veroordeeld en verantwoordelijk gesteld voor de door u gepleegde feiten.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.**

U verklaarde louter dat u niet wist wat u moest zeggen, u verwees naar het feit dat u geen toestemming kreeg van de gevangenisdirectie om vrij te krijgen in het weekend en dat – als u negatief krijgt – het zal aanvaarden (CGVS, p. 19). Dergelijke verklaringen doen geenszins afbreuk aan de individuele verantwoordelijkheid die u draagt voor de door u gepleegde feiten.

Daar waar u tegenover het CGVS een beeld schept waarin de daden die u heeft gepleegd u lijken te zijn “overkomen” en waarbij u zelf niet begrijpt waarom u bent zoals u bent (CGVS, p. 5), dient benadrukt te

worden dat de strafrechter u verantwoordelijk achtte voor de feiten die u pleegde en dat u werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 8 jaar en een ontzetting voor vijf jaar uit uw rechten zoals vermeld in artikel 31 van het Strafwetboek. Er dient opnieuw benadrukt te worden dat de strafrechter oordeelde dat u door uw handelswijze de uitbreiding van afzetmarkt en de instandhouding van de illegale kinderpornografische industrie met het daaronder liggende misbruik van minderjarigen bevorderde (zie vonnis d.d. 16/10/2020, p. 8). Voor de volledige beoordeling van de strafrechter kan dienstig gewezen worden naar het vonnis, hetgeen werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, nietpolitiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Uw paspoort bevestigt enkel uw identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Tijdens het persoonlijk onderhoud toonde u eveneens een attest dat louter bevestigde dat u tweemaal per maand een therapieessie hebt met uw psycholoog. Dit kans geenszins een ander licht werpen op de bovenstaande beoordeling.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst haalde u aan dat u bij een terugkeer naar Oekraïne **vreest naar de oorlog gestuurd te worden** (CGVS, p. 10-11).

Vooreerst moet worden benadrukt dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden militaire dienst uit te oefenen, kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging of ernstige schade in de zin van voormelde bepalingen.

U hebt geen overtuigende redenen aangebracht waarom er in uw hoofde wel sprake zou zijn van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in het kader van dienstplicht/mobilisatie:

Uit de beschikbare informatie over dienstplicht en mobilisatie in Oekraïne waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat u niet langer dienstplichtig bent. De dienstplichtige leeftijd in Oekraïne ligt namelijk tussen 18 en 27 jaar. Aangezien u ouder bent dan 27 jaar kunt u niet meer worden opgeroepen in het kader van dienstplicht. U kunt enkel nog worden opgeroepen in het kader van mobilisatie. Elke Oekraïense man tussen de 18 en 60 jaar onderhevig aan de dienstplicht of opgenomen in de militaire reserve kan in principe opgeroepen worden voor mobilisatie. In de praktijk ligt de onderste leeftijdsgrens voor mobilisatie in Oekraïne sinds 4 april 2024 op 25 jaar, voordien was het 27 jaar. Bijgevolg dient benadrukt te worden dat het lang geen zekerheid is dat u ook effectief zult worden opgeroepen voor mobilisatie in geval van terugkeer naar Oekraïne. Hierbij moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat u – op het moment dat u uw dienstplicht diende te doen – een medische vrijstelling kreeg omwille van uw hoge bloeddruk (CGVS, p. 11). Bijgevolg kan niet worden ingezien dat u – indien u daadwerkelijk wordt opgeroepen – per definitie zal moeten vechten en niet opnieuw een vrijstelling kan verkrijgen. U verklaarde dat dergelijke vrijstelling enkel in tijden van vrede is en dat mensen die eerder werden afgekeurd, nu wel naar het leger worden gestuurd. U

baseerde zich hiervoor op het feit dat u mensen in dergelijke situatie kende en het feit dat iedereen dit weet (CGVS, p. 11). Dit is echter een louter blote bewering die u op geen enkele wijze staaft. Het verwijzen naar de algemene situatie is hoe dan ook niet afdoende. Hieruit blijkt geenszins dat u in uw persoonlijke geval hoe dan ook geen vrijstelling zou kunnen krijgen. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat u verklaarde dat er nog geen stappen werden gezet om u te mobiliseren (CGVS, p. 11).

Zelfs indien u bij terugkeer naar Oekraïne effectief zou worden opgeroepen voor mobilisatie, kan er nog geen gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen op deze basis, aangezien u geen geldige bezwaren naar voor brengt tegen het vervullen van militaire verplichtingen.

Er bestaan verschillende vormen van bezwaar tegen militaire verplichtingen die vrees voor vervolging om die reden kunnen rechtvaardigen. Zo onderscheidt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties (UNHCR) in het document van 3 december 2013, "Guidelines on international protection no. 10: claims to refugee status related to military service within the context of article 1A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees":

- het bezwaar tegen de legerdienst wegens gewetensbezwaren (absolute of gedeeltelijke gewetensbezwaarden).
- het bezwaar tegen de legerdienst in een conflict dat in strijd is met de elementaire regels van het menselijke gedrag. Deze tweede vorm verwijst tegelijk naar het bezwaar om deel te nemen aan een illegaal gewapend conflict [jus ad bellum], een bezwaar dat verwijst naar het ongeoorloofde gebruik van geweld, en het bezwaar tegen oorlogsmethoden en –middelen zoals gereguleerd door het internationale humanitaire recht [jus in bello], het internationale recht betreffende de mensenrechten en door het internationale strafrecht.
- het bezwaar tegen de omstandigheden van de legerdienst

U kon niet aannemelijk maken dat er in uw hoofde sprake was van diepgewortelde, onoverkomelijke gewetensbezwaren ten opzichte van het gebruik van geweld, het doden van anderen of een inzet in een gewapend conflict. Zo verklaarde u dat u zich in februari 2022 – op het moment dat de oorlog uitbrak – vrijwillig wilde aanbieden om naar het leger te gaan (CGVS, p. 11-12). U gaf aan dat u nu niet meer zou ingaan op een oproeping omdat u veel verhalen hoorde over corruptie, omdat u het niet eens was met de personen die de oorlog aansturen, omdat u het geloof kwijt bent in de mensen die de oorlog regeren en omwille van de gebrekkige militaire opleiding (CGVS, p. 12). Hierbij dient te worden opgemerkt dat "een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn enige reden voor desertie of dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd" (UNHCR Handboek punt 168). Bijgevolg gaat het louter om uw persoonlijk belang en uw lijfsbehoud, hetgeen niet opweegt tegen het belang van de staat en geen geldig bezwaar vormt tegen het vervullen van uw militaire verplichtingen. Tot slot verklaarde u dat u – indien het om uw eigen leven ging of dat van een ander – zichzelf zou opofferen omdat u alles verloren hebt (CGVS, p. 12). Hieruit blijkt evenmin dat er in uw hoofde sprake is van een absoluut gewetensbezwaar.

Tot slot verwees u naar het feit dat er talrijke incidenten zijn waarbij mensen zomaar worden meegenomen. U verklaarde dat ze naar uw huis zouden komen en u zomaar zouden meenemen of dat ze u zouden meenemen als u naar uw werk gaat (CGVS, p. 11-12). Uit de beschikbare objectieve informatie (zie administratief dossier, blauwe map) blijkt dat mobilisatieteams raids uitvoeren in de publieke ruimte om personen op te sporen die de mobilisatie ontwijken. Dergelijke acties zijn op zich niet onwettig. De Oekraïense autoriteiten hebben het recht om hun wetgeving rond dienstplicht en mobilisatie te handhaven en om personen die hun plicht ontduiken op te sporen en desgevallend te bestraffen. Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat in een aantal gevallen mobilisatieteams fysiek geweld gebruikten en dat ze in sommige gevallen op illegale wijze mannen van mobiliseerbare leeftijd oppakten, terwijl ze mannen die niet geseind staan voor een inbreuk op de mobilisatiewetgeving enkel een oproeping mogen overhandigen. Deze illegale praktijk wordt busifikaciya genoemd. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en in het licht van de omvang van de mobilisatie in Oekraïne, blijkt echter niet dat deze praktijk zo courant is dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een willekeurige Oekraïense man van mobiliseerbare leeftijd met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om op dergelijke illegale wijze te worden ingelijfd bij de Oekraïense strijdkrachten. Daarenboven is de Oekraïense overheid zich ervan bewust dat dergelijke incidenten zich voordoen en verklaarde al meermaals dat ze er iets aan wil doen omdat het een negatieve impact heeft op de mobilisatie in het algemeen. Zo verklaarde de minister van defensie in november 2024 dat er paal en perk gesteld moest worden aan dergelijke wantoestanden. Op 12 maart 2025 heeft het Oekraïense parlement een nieuw wetsvoorstel goedgekeurd specifiek gericht op het voorkomen van gevallen van busifikaciya. Uw loutere verwijzing naar het voorkomen van onwettige praktijken in het kader van de mobilisatie is bijgevolg onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Voorts haalde u aan dat u niet terug kan keren naar Loehanks omdat het nu in handen is van de Russen en omdat u het niet eens bent met de pro-Russische houding (CGVS, p. 5-6; 15).

Na grondig onderzoek van alle elementen is de commissaris-generaal van mening dat een intern vluchtalternatief overeenkomstig artikel 48/5, §3 van de Wet van 15 december 1980 op u van toepassing is en u zich bijgevolg bij terugkeer elders in Oekraïne zou kunnen vestigen.

Zo verklaarde u dat u zich zou kunnen vestigen in Oekraïne als u geen andere keuze had (CGVS, p. 13). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u Oekraïens en Russisch spreekt, dat u machinebouw aan het college studeerde en dat u werkte in Loehansk (CGVS, p. 4; 7-8). Er dient benadrukt te worden dat u in 2014 van Loehansk naar Boetsja verhuisde, dat u zich daar kon vestigen en eveneens werkte (CGVS, p. 7-8). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u nog over een **netwerk** beschikt in Oekraïne. U verklaarde immers dat u een vriend had in Ternopil en een vriend in Kiev die u kunnen helpen met het vinden van een woonplaats. Bovendien verklaarde u dat u bij de vriend in Kiev in het begin – bijvoorbeeld voor een week – zou kunnen verblijven (CGVS, p. 15). Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u voldoende **autonoom en zelfredzaam** bent. U slaagde er immers in om in 2000 naar Portugal te verhuizen en daar een stabiel leven uit te bouwen tot uw terugkeer naar Oekraïne in 2013 (CGVS, p. 6-7). Bovendien vond u eveneens in België diverse verblijfsplaatsen en werkte u in het zwart (CGVS, p. 10). Het gegeven dat u een leven wist uit te bouwen in twee landen waarmee u veel minder een band heeft dan met uw geboorteland, getuigt van een grote mate van zelfredzaamheid. Omwille van deze redenen is het dan ook redelijk om te verwachten dat u zich bij terugkeer in andere delen van Oekraïne zou kunnen vestigen.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat u aangaf uit het Russischsprekend gedeelte van Oekraïne te komen, dat er geen Russisch meer mag gesproken worden en dat mensen zullen merken dat u normaal Russisch spreekt. U gaf aan dat mensen hierdoor in het verleden onvriendelijk deden en dat u eenmalig gedurende 2 uren werd ondervraagd door de politie over uw doen en laten. Het kwam echter nooit tot fysiek geweld (CGVS, p. 14). Bovendien gaf u aan niet te weten welke problemen u hierdoor zou kunnen kennen in de toekomst (CGVS, p. 14). Deze gebeurtenissen kunnen naar aard, intensiteit en draagwijdte in uw hoofdte niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien maakte u hiervan geen melding bij de DVZ, noch op het moment dat u werd gevraagd waarom u Oekraïne had verlaten en wat u vreesde bij een terugkeer (CGVS, p. 10-11). Tot slot wijzigt dit hoe dan ook niets aan uw vermogen om zich bij terugkeer in een ander deel van Oekraïne te vestigen.

Tot slot blijkt uit de beschikbare objectieve informatie dat de mate van het willekeurig geweld in Oekraïne sterk varieert tussen de verschillende provincies. Zo blijkt bijvoorbeeld uit informatie over de provincie Ivano-Frankivsk (zie COI Focus. Oekraïne. Ivano-Frankivsk: veiligheidsincidenten, migratiestromen en IDP's), volgens de gegevens van ACLED dat er in de periode 24 februari 2022 tot 21 februari 2025 drieëndertig veiligheidsincidenten plaatsvonden. Hierbij werd voornamelijk kritische infrastructuur geviséerd. Volgens de monitoring van ACLED viel in voornoemde periode één dodelijk burgerslachtoffer en raakten elf burgers gewond. CIR, een onafhankelijke NGO, registreerde tussen 24 februari 2022 en 6 maart 2025 achttien veiligheidsincidenten. Volgens een gegevensbank van het Department of Peace and Conflict Research van de universiteit van Uppsala vielen er twee dodelijke burgerslachtoffers in de provincie Ivano-Frankivsk in de periode 24 februari 2022 tot en met december 2023.

Het Home Office van het Verenigd Koninkrijk schrijft in een rapport van 28 januari 2025 dat onder andere de provincie Ivano-Frankivsk als relatief veilig wordt beschouwd en dat Oekraïners er toegang hebben tot essentiële diensten en humanitaire hulp. De Noorse overheid verleent sinds 28 september 2024 geen collectieve bescherming meer aan Oekraïense burgers afkomstig uit Ivano-Frankivsk.

Uit de beschikbare objectieve informatie blijkt ook dat er nauwelijks IDP's afkomstig zijn uit Ivano-Frankivsk en dat er daarentegen in januari 2025 113.825 geregistreerde IDP's aanwezig waren in de provincie Ivano-Frankivsk alsook dat er zo'n 46.000 inwoners zijn teruggekeerd naar de provincie.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Ivano-Frankivsk een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de commissaris-generaal van oordeel dat een hervestiging in andere regio's van Oekraïne, zoals Ivano-Frankivsk, wat u betreft redelijk is.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

(...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1, A, (2), en 1, F, van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting inzake de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus, waarbij hij ingaat op de artikelen 1, F, (2), van het Verdrag van Genève, de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 12 en 17 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), de vereiste van insluiting voor uitsluiting, het tweeledige doel van uitsluiting van internationale bescherming, het gevolg van een strafrechtelijke veroordeling voor het misdrijf in kwestie en het territoriaal en materieel toepassingsgebied van de voormelde uitsluitingsclausules.

Vervolgens past verzoeker zijn theoretische uiteenzetting toe op zijn persoonlijke situatie. Ten eerste herhaalt verzoeker een deel van zijn theoretisch betoog over de vereiste van insluiting voor uitsluiting, waarna hij stelt dat *in casu* de verwerende partij enerzijds veronderstelt dat hij principieel in aanmerking komt voor internationale bescherming door hem hiervan uit te sluiten, maar anderzijds meent dat hij dient uitgesloten te worden van internationale bescherming en kan worden uitgezet naar Oekraïne. Hij voegt hieraan toe dat de verwerende partij geenszins verduidelijkt waarom zij van mening is dat zij zijn insluiting niet dient te onderzoeken voor zijn uitsluiting. Verder stelt hij in deze dat het feit, dat het advies inzake de verenigbaarheid van een verwijdering met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet aanvechtbaar is, inhoudt dat hij het standpunt van de verwerende partij op dit punt niet kan betwisten, terwijl dit aspect – gelet op door hem geciteerde richtlijnen van het UNHCR – deel uitmaakt van de elementen die in aanmerking worden genomen bij een mogelijke uitsluiting.

Ten tweede meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de cumulatieve doelstellingen van de uitsluitingsclausules waarop de commissaris-generaal zich *in casu* baseert. Hij verduidelijkt dat hij met het verkrijgen van internationale bescherming op geen enkele wijze aan zijn strafrechtelijke verantwoordelijkheid voor de feiten in kwestie zou ontsnappen, daar hij reeds werd veroordeeld voor deze feiten en hij ondertussen reeds bijna de volledige straf waartoe hij werd veroordeeld heeft uitgezeten. Volgens verzoeker is het feit dat hij uitgesloten wordt van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, gelet hierop, dan ook niet gerechtvaardigd. Bovendien benadrukt verzoeker hier dat zijn volledig strafdossier en alle elementen van re-integratie aantonen dat hij geen enkel gevaar vormt voor de samenleving, hetgeen relevant is daar ook andere factoren in rekening moeten worden gebracht bij een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In deze benadrukt hij dat hij nooit eerder werd veroordeeld in België of elders en dat hij zich in de gevangenis altijd voorbeeldig heeft gedragen.

Ten derde meent verzoeker dat zijn situatie niet onder het toepassingsgebied *ratione loci* en *ratione temporis* van de door de verwerende partij toegepaste uitsluitingsclausules valt. Te dezen betoogt verzoeker enerzijds dat een deel van de misdrijven waartoe hij in het in de bestreden beslissing aangehaalde vonnis werd veroordeeld zich in België afspeelden en anderzijds dat hij in België werd veroordeeld voor de in het vonnis aangehaalde feiten die zich buiten België hebben afgespeeld, waardoor het Belgisch recht van toepassing is

en de Belgische staat aangaande deze feiten zijn rechtsmacht uitoefende over verzoeker. Hierdoor kan, aldus verzoeker, geen toepassing gemaakt worden van de in de bestreden beslissing aangehaalde uitsluitingsclausules.

Ten slotte meent verzoeker dat zijn situatie niet onder het materieel toepassingsgebied van de toegepaste uitsluitingsclausules valt, daar de door hem gepleegde feiten de vereiste zwaarwichtigheid niet bereiken, gelet op verschillende factoren waarmee rekening dient te worden gehouden in dit verband. In deze gaat hij in op zijn levensloop die getuigt van langdurige zelfredzaamheid en integratievermogen, zijn verklaringen die tegenspreken dat er sprake is van een beperkt schuldbesef en een gebrekkig zelfinzicht - zoals opgeworpen door de verwerende partij - zijn psychologische opvolging, zijn dagelijks gedrag in detentie en zijn houding tegenover de autoriteiten.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de mogelijkheid verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus (en indien dit niet mogelijk zou zijn naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet). Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende geoordeeld:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bij de DVZ verklaarde u een hoge bloeddruk te hebben (Vragenlijst DVZ, punt 32). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u gehoorproblemen hebt en zette u zich dicht bij de tolk (CGVS, p. 3). Tot slot verklaarde u dat u psychologische problemen hebt omdat u al diverse keren probeerde om vakantiedagen en een soepeler regime in de gevangenis te krijgen. Het werd u echter telkens geweigerd, waardoor u nu de hoop verliest (CGVS, p. 2-3). Vooreerst kan opgemerkt worden dat u bij aanvang van het interview verklaarde dat u psychisch bereid was om het gesprek te voeren, dat de problemen met uw bloeddruk geen invloed zouden hebben op het interview en dat het fysiek goed ging (CGVS, p. 2-3). Bovendien verklaarde u dat u zich in staat voelde het interview te doen (CGVS, p. 3). Er werd u meegedeeld dat u het tijdig moest aangeven als er iets was (CGVS, p. 3). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt dat uw medische en psychologische toestand geen invloed had op het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte zelf op geen enkel moment gewag van eventuele problemen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat het interview goed was verlopen en dat u alle vragen en de tolk had begrepen (CGVS, p. 20). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze, bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.5. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 5 december 2025, getiteld *“uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus”*, die genomen werd op basis van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève.

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, tweede lid, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, eerste lid, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU.

In de artikelen 55/2 en 55/4, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de commissaris-generaal in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, dat het voorwerp uitmaakt van dit arrest, heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is erin gelegen om personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven, welk stelsel op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 51).

De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten, als uitzonderingsbepalingen, restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te

beroepen er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de commissaris-generaal. Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is voorts niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, *i.e.* 'boven elke redelijke twijfel verheven', wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd, vereist niettemin dat er 'ernstige redenen zijn om aan te nemen' dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden bedoeld in artikel 1, F, van het Verdrag van Genève, alsook dat er 'ernstige redenen' aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D./Duitsland, pt. 95; EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), pt. 55-57). De commissaris-generaal moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, "*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*", 2003, § 35).

2.3.6. Nu er geen gemeenschappelijke definitie van de term 'misdrijf' en evenmin een gemeenschappelijke classificatie van strafbare feiten op internationaal of Europees niveau voorhanden is, stelt zich vooreerst de vraag wanneer er sprake is van een 'ernstig misdrijf' in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip 'misdrijf' verschilt per nationaal rechtstelsel, waarbij sommige stelsels elke handeling die volgens het nationale strafrecht strafbaar is kwalificeren als een 'misdrijf' terwijl andere een onderscheid maken tussen misdrijven en één of meer verschillende soorten strafbare feiten, ingedeeld naar ernst. Bij de beoordeling van een mogelijke uitsluiting vanwege het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf, moet worden gekeken naar het strafrecht van het asieland, waarbij in gedachten moet gehouden worden dat internationale normen de reikwijdte van deze uitsluitingsgrond bepalen. Een persoon kan enkel van internationale bescherming uitgesloten worden voor een gedraging die strafbaar is volgens het strafrecht van het land van asiel, *in casu* België.

De *in casu* door de commissaris-generaal weerhouden uitsluitbare handelingen betreffen verkrachting en aanranding van minderjarigen en het bezitten, maken en verspreiden van kinderpornografisch beeldmateriaal, dat in België sinds 1 juni 2022 strafbaar wordt gesteld in de artikelen 417/7, 417/9 en 417/11 van het Strafwetboek.

Het loutere feit dat voormelde gedragingen strafbaar zijn in België, is een noodzakelijke doch geen voldoende voorwaarde om ze te kunnen beschouwen als uitsluitbare handelingen in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsbepalingen, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een 'ernstig misdrijf' kunnen maken, verschilt het strafrecht immers fundamenteel van het asielrecht. Hoewel ze bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: ze hebben verschillende doelstellingen en een verschillende rechtsgrondslag (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, hoofdstuk II, afdeling C en bijlage B), wat ook blijkt uit het *supra* aangestipte verschil in de bewijsstandaard.

2.3.7. Het 'ernstig (niet-politiek) misdrijf', bedoeld in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, dient aldus als een begrip '*sui generis*' te worden beschouwd. Daar het niet verder gedefinieerd wordt in het Verdrag van Genève, noch in de Vreemdelingenwet is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging en dient hij in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, pt. 48).

In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip 'ernstig misdrijf' te hebben vastgesteld, als volgt: "*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt*" (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 36) (hierna: het arrest Ahmed). Hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus, kunnen de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het arrest Ahmed heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat "*de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting*

van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.” (HvJ, C-369/17, pt. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, dat de aanbeveling bevat “dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)” (HvJ C-369/17, pt. 56).

Het Hof van Justitie heeft hierbij verder aangegeven dat:

“Wat de gebruikelijke betekenis van de gehanteerde termen betreft, moet worden opgemerkt dat het begrip „misdrijf” weliswaar slaat op feitelijke omstandigheden uit het verleden, namelijk het moment waarop dit misdrijf werd gepleegd, maar dat het begrip „ernstig” daarentegen een beoordelingselement toevoegt dat in de loop van de tijd kan evolueren. Het is dus niet uitgesloten dat de ernst van een misdrijf anders wordt beoordeeld op het moment dat het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht dan op het moment dat het misdrijf werd gepleegd” (HvJ 30 april 2025, nr. C-63/24, K. L./Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos, pt. 31). In zijn arrest verwijst het Hof van Justitie naar de relevantie van het document HCR/1P/4/FRE/REV.4 van UNHCR van februari 2019, getiteld “*Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en richtsnoeren inzake internationale bescherming uit hoofde van het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen*”, waar in punt 157 met betrekking tot artikel 1, F, (b), van dat verdrag – waarvan de bewoordingen overeenkomen met die van artikel 12, lid 2, b), van de richtlijn 2011/95/EU – te lezen staat dat “[h]et feit dat een persoon die veroordeeld is voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft verkregen, [...] eveneens in aanmerking [moet] worden genomen”. Het Hof van Justitie vervolgt dat het rekening houden met de omstandigheid dat een persoon zijn straf reeds heeft uitgezeten niet strijdig is met de doelstellingen van artikel 12, lid 2, b), van de richtlijn 2011/95/EU, omdat (i) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus van een persoon die de hem wegens het betrokken misdrijf opgelegde straf reeds heeft uitgezeten, niet kan worden gerechtvaardigd door het doel te willen voorkomen dat hij aan zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid voor dat misdrijf kan ontsnappen en (ii) het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten pleegt, er niet noodzakelijkerwijs toe mag leiden dat die persoon voor altijd onwaardig wordt bevonden voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie (HvJ C-63/24, pt. 38). Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten, vormt aldus één van de elementen waarmee de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat noodzakelijkerwijs rekening moet houden bij het onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval (HvJ C-63/24, pt. 43).

Uit het voorgaande blijkt dat het begrip ‘ernstig niet-politiek misdrijf’ een autonoom karakter heeft waardoor rekening wordt gehouden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie om de verdere invulling van de verschillende criteria, zoals *infra* besproken, te bepalen. Daar is gebleken dat het ‘ernstig niet-politiek misdrijf’ een autonoom karakter heeft, komt het de Raad toe om, rekening houdend met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, de contouren ervan vast te stellen.

2.3.8. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat er *in casu* sprake is van een ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève *juncto* de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.1. *In casu* stelt de Raad vast dat uit het vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, afdeling strafzaken, van 16 oktober 2020 blijkt dat verzoeker veroordeeld werd voor verkrachting met behulp van geweld van kinderen geen volle 10 jaar oud te Oekraïne op 14 juni 2011 en tussen 15 juni 2014 en 7 juli 2016, meermaals, onder meer op 19 juni 2014 en 20 december 2014, voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens minderjarigen geen volle 16 jaar oud te Oekraïne op 14 juni 2011, meermaals tussen 15 juni 2014 en 7 juli 2016 en op 26 juli 2016 en voor distributie, verspreiding, uitzending, aanbod, levering, terbeschikkingstelling en vervaardiging van kinderpornografie te Portugal en te Oekraïne tussen 3 mei 2010 en 15 november 2016, te Oekraïne tussen 4 juli 2016 en 7 juli 2016 en op 26 juli 2016. Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat verzoeker zich in België eveneens schuldig maakte aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens minderjarigen van geen volle 16 jaar oud en het vervaardigen, verspreiden en bezit van kinderpornografisch materiaal. Uit het feitenverslag in het vonnis van 16 oktober 2020 blijkt dat er op 18 maart 2019 bij verzoeker een huiszoeking plaatsvond, waarbij

meer dan 110.000 foto's en een grote hoeveelheid video's van kinderpornografische aard werd gevonden. Daarbij gaat het om beeldmateriaal dat verzoekers enerzijds *downloadde*, maar anderzijds ook beeldmateriaal dat hij zelf vervaardigde en verspreide. Uit de beelden die door hemzelf werden gemaakt bleek bovendien ondubbelzinnig dat hij een van zijn slachtoffertjes verkrachtte. Uit voormeld vonnis blijkt dat verzoeker werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van acht jaar en een ontzetting uit zijn rechten voor vijf jaar.

De Raad onderstreept dat de door verzoeker gepleegde feiten een ernstig misdrijf uitmaken, zoals blijkt uit volgende pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen van de bestreden beslissing:

“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat volgens artikel 417/11 van het Strafwetboek is verkrachting elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt.

Verkrachting is een ernstig misdrijf dat op bijzonder gewelddadige wijze schade toebrengt aan de fysieke en psychologische integriteit van het slachtoffer. Het is een daad die onuitwisbare en blijvende sporen achterlaat.

Als seksuele agressie is verkrachting een diep traumatiserende vorm van geweld die verwoestende gevolgen voor het leven van het slachtoffer kan hebben.

Fysiek kunnen slachtoffers verwondingen oplopen, seksueel overdraagbare aandoeningen krijgen of ongewenst zwanger raken. Op psychologisch vlak kan het opgelopen trauma leiden tot diepgaande stoornissen, waarvan de nawerkingen vele jaren kunnen aanhouden en die gespecialiseerde psychologische begeleiding vereisen. De ernst van verkrachting wordt unaniem erkend in het strafrecht van veel landen, dat de daders van dergelijke handelingen streng straft.

Het Belgische Strafwetboek (artikel 417/11 e.v.) voorziet in gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar in geval van verkrachting en in geval van verzwarende omstandigheden in gevangenisstraffen die kunnen oplopen tot 30 jaar. In paragraaf 40 van zijn “Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees” van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: “(...) Moord, verkrachting, brandstichting en gewapende overval zijn “ernstige” misdrijven. (...)”

Het Belgische Strafwetboek (artikel 417/11 e.v.) voorziet in gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar in geval van verkrachting en in geval van verzwarende omstandigheden in gevangenisstraffen die kunnen oplopen tot 30 jaar. Wat u betreft, dient te worden vastgesteld dat u de feiten pleegde op verschillende minderjarige slachtoffers, waarvan sommigen amper 3 jaar oud (zie vonnis d.d. 16/10/2020, p.7).

De Belgische wetgever is uitdrukkelijk van oordeel dat een persoon onder de volle leeftijd van 14 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6 SWB). Indien de verkrachting gepleegd wordt ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is, wordt deze bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (art.417/16 SWB).

Ook andere niet-consensuele seksuele handelingen, al dan niet ten nadele van minderjarigen worden bestraft met zware gevangenisstraffen (art. 417/7 e.v. SWB).

Zij volledigheidshalve nog opgemerkt dat volgens art.14/6 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering bepaalde seksuele misdrijven die in het buitenland gepleegd werden, vervolgd kunnen worden in België, ongeacht de nationaliteit van de dader.

Deze wettelijke bepalingen en de zware straffen wijzen er opnieuw op dat de Belgische wetgever verkrachting of andere niet-consensuele seksuele handelingen, zeker indien zij gepleegd worden jegens minderjarigen, als een ernstig misdrijf beschouwt.

In paragraaf 40 van zijn “Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees” van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: “(...) Moord, verkrachting, brandstichting en gewapende overval zijn “ernstige” misdrijven. (...)”

De strafrechter oordeelde ook in zijn vonnis dat de door u gepleegde feiten uitermate ernstig en verwerpelijk zijn. De rechtbank stelde dat het bezit en de verspreiding van kinderpornografie allerminst onschuldig is. Men oordeelde dat het verontrustend is dat voor bepaalde personen, zoals u, het internet een forum is waar zij zich kunnen overleveren aan grensoverschrijdend gedrag. De rechtbank benadrukte echter dat voor ogen moet worden gehouden dat achter de pornografische bestanden kinderen van vlees en bloed schuilen die uitgebuit worden en gereduceerd worden tot lustobjecten. Daarnaast stelde de rechtbank dat het voor u niet bleef bij beelden kijken. U creëerde en verspreidde zelf kinderpornografisch materiaal, waarvoor u zich schuldig maakte aan het daadwerkelijk fysiek misbruiken van zeer jonge kinderen en dit alles gedurende een heel lange periode. Tot slot oordeelde de rechtbank dat u door uw handelen de uitbreiding van de afzetmarkt en de instandhouding van de illegale kinderpornografische industrie met het daaronder liggende misbruik van minderjarigen bevorderde (zie vonnis d.d. 16/10/2020, p. 8).

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de verkrachting en aanranding van minderjarigen en het bezitten, maken en verspreiden van kinderpornografisch beeldmateriaal, als een ernstig misdrijf moet worden aangemerkt.”

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog in het verzoekschrift dat een strafrechtelijke veroordeling en (gedeeltelijke) uitvoering van de straf verhinderen dat iemand kan uitgesloten worden van internationale bescherming omwille van de gepleegde feiten. Concreet voert verzoeker aan dat uit het arrest B. en D. van het Hof van Justitie kan worden afgeleid dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, F, van het Verdrag van Genève een tweeledig en cumulatief doel heeft en dat *in casu* aan de “*cumulatieve doelstelling*” ervan niet is voldaan, daar hij reeds definitief is veroordeeld en de hem opgelegde straf ondertussen volledig is uitgevoerd.

De Raad wijst erop dat uit de letterlijke bewoordingen van artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève blijkt dat het voor de toepassing van de daarin genoemde uitsluitingsgrond enkel vereist is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker een misdrijf heeft gepleegd, dat ernstig en niet-politiek van aard is, en dat het werd begaan voordat de verzoeker tot het land is toegelaten als vluchteling.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak B. en D. weliswaar gesteld dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève erop is gericht in het verleden gestelde daden te bestraffen, en dat het werd *“ingevoerd om personen die de aan de vluchtelingenstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om te voorkomen dat personen die ernstige misdrijven hebben begaan, dankzij de toekenning van die status aan strafrechtelijke verantwoordelijkheid kunnen ontsnappen”* (par. 104). Echter, in tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, kan uit de bewoordingen van het Hof geenszins worden afgeleid dat het van oordeel is dat artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève enkel is voorbehouden voor personen die een gerechtelijke veroordeling voor een ernstig niet-politiek misdrijf trachten te ontlopen, en niet van toepassing is op personen die reeds werden veroordeeld voor een dergelijk misdrijf en hun straf hebben ondergaan. Nergens in de relevante regelgeving – artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève, de artikelen 12, § 2, b), en 17, § 1, b), van de richtlijn 2011/95/EU, de artikelen 55/2 en 55/4, § 1, b), van de Vreemdelingenwet – wordt het toepassingsgebied ervan expliciet beperkt tot personen die nog niet werden veroordeeld voor het ernstig niet-politiek misdrijf in kwestie én die de asielprocedure trachten te misbruiken om hun straf te ontlopen. De voormelde bepalingen bevatten geen enkele vereiste dat de verzoeker om internationale bescherming deze bescherming onwaardig is én dat hij door de toekenning van een beschermingsstatus aan strafrechtelijke verantwoordelijkheid zou ontsnappen.

Het voorgaande wordt bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State die zonder meer oordeelde dat de dubbele doelstelling van de uitsluitingsclausule duidelijk is te onderscheiden van een dubbele voorwaarde waaraan cumulatief zou moeten zijn voldaan alvorens deze clausules toe te passen (RvS 27 september 2021, nr. 14.595 (c): *“Het Hof stelt derhalve duidelijk dat de aangehaalde en ook te dezen toegepaste uitsluitingsgrond een dubbel doel (“ce double objectif”) heeft, enerzijds het uitsluiten van degenen die onwaardig worden bevonden om bescherming als vluchteling te genieten en anderzijds te voorkomen dat personen die ernstige misdrijven hebben begaan kunnen ontsnappen aan strafrechtelijke verantwoordelijkheid. Dit is duidelijk te onderscheiden van een dubbele voorwaarde waaraan (volgens verzoeker) cumulatief zou moeten zijn voldaan alvorens de uitsluitingsgrond zou kunnen worden toegepast.”*)

Verzoekers verwijzing naar de UNHCR-richtlijnen en publicaties van EASO doen hierover niet anders denken en kunnen het terecht gemaakte onderscheid tussen een dubbele doelstelling, enerzijds, en een dubbele voorwaarde, anderzijds, niet in een ander daglicht stellen.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Franse Raad van State, stelt de Raad vast dat verzoeker deze geenszins citeert of bijbrengt in zijn verzoekschrift. Er wordt in zijn theoretisch betoog wel verwezen naar de weblink naar een rapport van de EUAA, waarin de weblink naar een arrest van de Franse Raad van State van 4 mei 2011 is opgenomen. Wat betreft deze uitspraak, merkt de Raad op dat tot op heden rechterlijke beslissingen uit andere lidstaten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien moet een juiste lezing worden gemaakt van de Franse rechtspraak: daarin werd niet gesteld dat een uitsluiting op basis van artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève niet langer kan wanneer een gevangenisstraf is uitgezeten, maar werd wel gesteld dat bescherming alsnog kan worden toegekend wanneer de betrokken gevangenisstraf is uitgezeten én de betrokkene geen gevaar of risico meer vormt voor de Franse bevolking. In de EASO *judicial analysis* van 2016 en 2020, waar deze Franse rechtspraak wordt aangehaald, wordt aangegeven dat deze rechtspraak niet verenigbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak B. en D. Daar heeft het Hof duidelijk gesteld dat de uitsluiting van een vluchtelingenstatus niet afhankelijk kan worden gesteld van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst (par. 104). Bovendien wordt in de EASO *judicial analysis* van 2020 geen standpunt ingenomen maar integendeel andersluidende rechtspraak van andere landen aangehaald die stelt dat artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève niet enkel van toepassing is op voortvluchtigen, dat enkel elementen met betrekking tot het plegen van een ernstig misdrijf in overweging moeten worden genomen en dat de ernst van het misdrijf niet moet worden afgewogen tegen elementen van reclassering en re-integratie in de samenleving of actueel gevaar. Hieruit blijkt duidelijk dat het standpunt van de Franse Raad van State niet breed gedragen wordt. Bovendien

kan uit latere rechtspraak van de Franse Raad van State blijken dat het eerdere standpunt werd herbekeken. In een arrest van 13 maart 2020, nr. 423 579, werd immers geoordeeld dat artikel 1, F, (3), van het Verdrag van Genève de toepassing van de uitsluiting niet onderwerpt aan het bestaan van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst. Daardoor kan een verzoeker niet dienstig opwerpen dat hij zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten (wat *in casu* ook nog niet het geval is) en niet langer een gevaar is voor de openbare orde om alsnog een toepassing van de uitsluitingsclausule te verhinderen. De Franse Raad van State zet zich hierbij op dezelfde lijn van het Hof van Justitie in de zaak B. en D. zodat niet valt in te zien waarom de Franse Raad van State heden niet dezelfde positie zou innemen ten aanzien van artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève.

Ten slotte heeft ook de Raad van State bevestigd dat artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 12, tweede lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op in het verleden begane daden en dat ze – eens is vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd – een verplicht karakter hebben. In dat geval is de staat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend dus verplicht om de betrokkene uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming. Volgens de Raad van State bevatten de aangehaalde bepalingen geen enkele uitzondering, ook niet naargelang de betrokkene al dan niet een straf heeft ondergaan na een gebeurlijke veroordeling voor het ernstige misdrijf. De Raad van State herinnert eraan dat het Hof van Justitie in het arrest B. en D. nog heeft geoordeeld *“dat om een persoon op grond van artikel 12, lid 2, sub b of c, van de richtlijn van de vluchtelingenstatus uit te sluiten geen evenredigheidstoetsing in het concrete geval is vereist”*. De Raad van State benadrukt hierbij dat het Hof van geen enkele uitzondering gewag heeft gemaakt, dus ook niet naargelang de betrokkene al dan niet zijn straf heeft ondergaan na een gebeurlijke veroordeling (RvS 27 september 2021, nr.14.595 (c)).

Gelet op het voorgaande faalt verzoekers kritiek dan ook naar recht. Er blijkt niet dat er geen toepassing kan worden gemaakt van de in de artikelen 55/2 en 55/4 bedoelde uitsluitingsgrond wanneer een verzoeker reeds voor de uitsluitbare handelingen werd veroordeeld en de uitgesproken straf volledig werd uitgevoerd. Het voorgaande neemt niet weg dat het uitzitten van de straf een element is dat in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de ernst van het misdrijf, zoals hierna zal worden besproken.

Vervolgens wijst de Raad op volgende pertinente overweging van de bestreden beslissing:

“In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat “de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht”. Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.”

De Raad herhaalt en benadrukt in deze dat uit het arrest *Galte* van het Hof van Justitie (HvJ 30 april 2025, nr. C-63/24, K. L./Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos) blijkt dat de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming zijn straf heeft uitgezeten slechts één van een aantal omstandigheden is waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling of iemand een ernstig misdrijf pleegde en kan worden uitgesloten van internationale bescherming.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal van mening is dat, ondanks het feit dat hij zijn straf grotendeels uitzat, er toch kan geoordeeld worden dat verzoeker een ernstig misdrijf pleegde, gelet op de volgende elementen:

“Er dient – zoals eerder aangeven – benadrukt te worden dat de door u gepleegde feiten uitermate ernstig zijn, met zowel desastreuze gevolgen voor uw slachtoffers, hun omgeving als de maatschappij in zijn geheel. Het gegeven dat de feiten die u buiten België pleegde dateren van 2016 en eerder en het gegeven dat u het grootste deel van uw straf reeds heeft uitgezeten, doen geen afbreuk aan de ernst van de door u gepleegde feiten. Het gegeven dat u werkte in de gevangenis en af toe deelnam aan sociale activiteiten (CGVS, p. 18-19), doet eveneens geen afbreuk aan de bijzondere ernst van het misdrijf. Hierbij dient nogmaals

benadrukt te worden dat de Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg Brussel, afdeling strafzaken, oordeelde dat de door u gepleegde feiten uitermate ernstig en verwerpelijk zijn (zie vonnis d.d. 16/10/2020, p. 8).

Voorts dient vastgesteld te worden dat u tot op heden blijk geeft van **een bijzonder beperkt schuldbesef en een gebrekkig zelfinzicht**. Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat u nooit de pijn zal ervaren van uw slachtoffers, dat u begrijpt dat u dergelijke zaken nooit mocht doen, dat u de zaken in uzelf hebt verwerkt en dat u dergelijke zaken nooit meer zal doen (CGVS, p. 18), wordt de oprechtheid van uw verklaringen ondermijnd door de onderstaande vaststellingen.

Zo kan worden vastgesteld dat u zichzelf tijdens het persoonlijk onderhoud hoofdzakelijk voorstelde als een slachtoffer. U verklaarde immers dat u wilde weten waarom u dat was overkomen en waarom u dat had meegemaakt. U verklaarde dat niet iedereen zo iets overkomt (CGVS, p. 16; 17). Hoewel het gegeven van een seksuele problematiek erkend dient te worden, gaat u hierbij volledig voorbij aan uw eigen handelingsvrijheid en het feit dat u zich jarenlang schuldig maakte aan het creëren en verspreiden van kinderpornografisch materiaal, waarvoor u zich schuldig maakte aan het daadwerkelijk fysiek misbruiken van zeer jonge kinderen en dit alles gedurende een heel lange periode. Verder verklaarde u op het CGVS dat u – ondanks de psychotherapeutische begeleiding – geen veranderingen merkt bij uzelf. U verklaarde dat er bepaalde onderwerpen zijn waarover u nooit zal spreken. Bovendien gaf u aan dat u vreest dat u nooit een antwoord zal krijgen op de vraag waarom het u overkwam (CGVS, p. 16-17; 18). Rekening houdende met het gegeven dat u verklaarde dat u al twee jaar wordt opgevolgd door uw psycholoog en dat u tweemaal per maand bezoek krijgt van haar (CGVS, p. 15-16), is het bijzonder verontrustend dat u zelf nog geen verbetering merkt en dat u nog niet tot bepaalde inzichten bent gekomen. Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u louter omwille van opportunistische redenen een beroep doet op een psycholoog. U verklaarde immers dat u zich in de gevangenis kan laten begeleiden, maar u doet een beroep op een externe psycholoog omdat het een voorwaarde is om in aanmerking te komen voor penitentiair verlof in het weekend (CGVS, p. 15; 17). Meer nog, u verklaarde dat u zich niet psychologisch zou laten begeleiden indien het geen voorwaarde was om vrij te krijgen in de weekend. U gaf aan dat u psychologische hulp niet begreep, dat u niet begreep waarom mensen naar een psycholoog gaan en dat u nog nooit een psycholoog zag die advies gaf dat ooit echt hielp (CGVS, p. 17). Dergelijke verklaringen getuigen van een gebrekkig zelfinzicht en roepen ernstige vragen op bij uw bereidwilligheid om zich te laten begeleiden. Hierbij dient benadrukt te worden dat de rechtbank – in navolging van de deskundige – oordeelde dat een intensieve psychotherapie absoluut noodzakelijk was (zie vonnis d.d. 16/10/2020, p. 9-10)."

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift enkel ingaat op de overwegingen van de bestreden beslissing over zijn schuldbesef en zelfinzicht, waardoor de overige voormelde pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Wat betreft het gebrek aan schuldbesef en zelfinzicht, benadrukt de Raad dat verzoeker duurzaam en frequent psychologisch wordt opgevolgd en dat zijn inzicht in de situatie gaandeweg is veranderd, daar hij erkent dat de door hem gepleegde feiten niet toelaatbaar zijn, hij de draagwijdte van de feiten gaandeweg indringender is gaan begrijpen en hij intern reflectie- en preventiedoelen formuleerde. De Raad oordeelt dat, zelfs indien deze beweringen weerslag vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud, deze beweringen eveneens worden tegengesproken door de voormelde door de commissaris-generaal aangehaalde verklaringen waaruit blijkt dat verzoeker zichzelf vooral als slachtoffer ziet, hij geen verandering vaststelt ten gevolge van zijn psychologische begeleiding en hij dit louter om opportunistische redenen doet. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat zijn psycholoog verbetering waarneemt en hijzelf, door zijn culturele terughoudendheid om over bepaalde onderwerpen te spreken en het geleidelijk karakter van verandering, deze verandering minder scherp waarneemt, stelt de Raad vast dat er op heden geen attesten voorliggen inzake verzoekers psychologische begeleiding en dat zijn bewering dat zijn psycholoog verbetering waarneemt een louter blote bewering betreft. Verder kan niet ontkend worden dat verandering door psychologische begeleiding bij gedrag als dat van verzoeker een geleidelijk karakter heeft en verzoeker misschien cultureel terughoudend is tegenover deze begeleiding. Desalniettemin werd verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud al meer dan twee jaar psychologisch begeleid, waardoor verwacht kan worden dat hij toch melding zou kunnen maken van enige verandering, mocht die zich manifesteren. Verzoeker verklaarde na meer dan twee jaar psychologische begeleiding uitdrukkelijk dat dit niet het geval was. Verder betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat zijn oorspronkelijk motief om in begeleiding te gaan dubbel was maar dat de continuïteit, frequentie en inhoud van de gesprekken aantoonde dat de begeleiding niet louter een formaliteit is. In deze stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud, zijnde na twee jaar psychologische begeleiding, uitdrukkelijk verklaarde dat hij (externe) psychologische begeleiding zocht louter om opportunistische overwegingen en dat hij zich niet zou laten begeleiden indien dit geen voorwaarde zou zijn om in het weekend vrij te komen. Het duurzaam en frequent karakter van verzoekers psychologische begeleiding, doet geen afbreuk aan de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij zichzelf vooral als slachtoffer ziet, hij geen verandering vaststelt ten gevolge van zijn psychologische begeleiding en hij dit louter om opportunistische redenen doet. Aldus besloot de commissaris-generaal terecht dat de verklaringen die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aflegde getuigen van een bijzonder beperkt schuldbesef en een gebrekkig zelfinzicht. De Raad voegt hieraan toe dat verzoeker ook ter

terechtzitting verklaringen aflegde die volledig in het verlengde lagen van deze verklaringen, en waaruit blijkt dat hij ook thans geen schuldbesef of zelfinzicht heeft. Meer nog, hij ontkent ter terechtzitting zelfs bepaalde van de hem ten laste gelegde feiten en minimaliseert zijn daden op een manier die bijzonder aanstootgevend en uitermate laakbaar overkomt en die zelfs getuigt van een volledig gebrek aan schuldbesef en zelfinzicht.

In het verzoekschrift wijst verzoeker nog op het feit dat hij voor zijn veroordeling nooit eerder werd veroordeeld, dat zijn gedrag in de gevangenis voorbeeldig is en hij er werkt, dat hij zijn persoonlijk onderhoud ten aanzien van het commissariaat-generaal in de gevangenis correct en coöperatief heeft afgelegd, dat zijn houding tegenover de autoriteiten doorgaans respectvol is, hetgeen ook blijkt uit het feit dat hij zich bij de uitbraak van de oorlog in Oekraïne vrijwillig wou aanbieden en dat zijn levensloop getuigt van een langdurige zelfredzaamheid en integratievermogen, waarbij hij benadrukt dat hij op verschillende plaatsen in Oekraïne, Portugal en België zelfstandig leefde en werkte en hij in detentie ook Frans leert. Te dezen oordeelt de Raad dat deze elementen, die grotendeels louter blote beweringen betreffen, geenszins opwegen tegen de aard van de door hem begane feiten en het totaal gebrek aan zelfinzicht en bijzonder beperkt tot zelfs volledig ontbrekend schuldbesef dat verzoeker tot op heden aan de dag legt. Wat betreft het feit dat hij nooit eerder veroordeeld is, merkt de Raad op dat de feiten waarvoor hij veroordeeld werd en die de basis vormen van de bestreden beslissing evenwel gepleegd werden gedurende een periode van meer dan vijf jaar, waaruit blijkt dat verzoeker er zeker tijdens deze lange periode niet voor terugdeinsde deze feiten te plegen. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker ook na deze periode nog dergelijke feiten pleegde, zoals in het vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel van 16 oktober 2020 genoegzaam wordt toegelicht.

Tot slot stelt de Raad, samen met de verwerende partij, vast dat uit de elementen van het dossier blijkt dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor voormelde feiten. Hij werd namelijk veroordeeld en verantwoordelijk gesteld voor deze feiten. Wanneer verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met de mogelijkheid dat hij zou worden uitgesloten van internationale bescherming op grond van voormelde feiten, haalde hij geen elementen aan waaruit blijkt dat hij geen individuele verantwoordelijkheid droeg voor deze feiten, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt onderbouwd:

“U verklaarde louter dat u niet wist wat u moest zeggen, u verwees naar het feit dat u geen toestemming kreeg van de gevangenisdirectie om vrij te krijgen in het weekend en dat – als u negatief krijgt – het zal aanvaarden (CGVS, p. 19). Dergelijke verklaringen doen geenszins afbreuk aan de individuele verantwoordelijkheid die u draagt voor de door u gepleegde feiten.

Daar waar u tegenover het CGVS een beeld schept waarin de daden die u heeft gepleegd u lijken te zijn “overkomen” en waarbij u zelf niet begrijpt waarom u bent zoals u bent (CGVS, p. 5), dient benadrukt te worden dat de strafrechter u verantwoordelijk achtte voor de feiten die u pleegde en dat u werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 8 jaar en een ontzetting voor vijf jaar uit uw rechten zoals vermeld in artikel 31 van het Strafwetboek. Er dient opnieuw benadrukt te worden dat de strafrechter oordeelde dat u door uw handelswijze de uitbreiding van afzetmarkt en de instandhouding van de illegale kinderpornografische industrie met het daaronder liggende misbruik van minderjarigen bevorderde (zie vonnis d.d. 16/10/2020, p. 8). Voor de volledige beoordeling van de strafrechter kan dienstig gewezen worden naar het vonnis, hetgeen werd toegevoegd aan het administratief dossier.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze, bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8.2. Daarnaast, wat betreft het niet-politiek karakter van het ernstig misdrijf, verduidelijkt de Raad dat hiervan sprake is wanneer het misdrijf werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker zelf niet weet waarom de feiten hem overkwamen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Hierdoor is de niet-politieke aard van het misdrijf evident. Dit wordt door verzoeker geenszins betwist.

2.3.9. Overeenkomstig artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève kan een persoon slechts worden uitgesloten voor misdrijven die beperkt zijn in tijd en ruimte. Het bepaalt namelijk dat het moet gaan om een ernstig niet-politiek misdrijf dat werd begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land is toegelaten als vluchteling. Het kan dus in ieder geval niet gaan om een misdrijf dat werd begaan in het land van toevlucht waar de verzoeker een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, (UNHCR, *Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, september 2003, p. 16).

In casu blijkt uit het vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel van 16 oktober 2020 dat verzoeker veroordeeld werd voor verkrachting met behulp van geweld van kinderen geen volle 10 jaar oud te Oekraïne op 14 juni 2011 en tussen 15 juni 2014 en 7 juli 2016, meermaals, onder meer op 19 juni 2014 en 20 december 2014, voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens minderjarigen geen volle 16 jaar oud te Oekraïne op 14 juni 2011, meermaals tussen 15 juni 2014 en 7 juli 2016 en op 26 juli 2016 en voor distributie, verspreiding, uitzending, aanbod, levering, terbeschikkingstelling en vervaardiging van kinderpornografie te Portugal en te Oekraïne tussen 3 mei 2010 en 15 november 2016, te Oekraïne tussen 4 juli 2016 en 7 juli 2016 en op 26 juli 2016. Eveneens blijkt dat verzoeker zich ook in België schuldig maakte aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens minderjarigen van geen volle 16 jaar oud en het vervaardigen, verspreiden en bezit van kinderpornografisch materiaal.

Waar verzoeker betoogt dat een deel van de hem ten laste gelegde feiten gepleegd werden binnen het Belgische grondgebied en bijgevolg niet als misdrijven in de zin van artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève kunnen worden beschouwd, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing enkel en alleen gebaseerd is op de feiten gepleegd in Oekraïne en Portugal, waarmee is voldaan aan de vereiste dat deze gebeurtenissen buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens verzoeker tot dit land werd toegelaten als vluchteling. De feiten gepleegd in België worden enkel volledigheidshalve vermeld, maar vormen geenszins de basis voor de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt verder dat de betreffende beperkingen in tijd en ruimte dusdanig dienen te worden uitgelegd dat ook misdrijven gepleegd buiten het land van toevlucht, maar aldaar berecht niet binnen de werkingssfeer van dit artikel vallen omdat ook deze misdrijven onderhevig zijn geweest aan het nationaal recht van dat land. Opnieuw kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak B. en D., waarin het Hof uitdrukkelijk stelde dat volgens de tekst van artikel 12, tweede lid, van de richtlijn 2011/95/EU, de betrokken persoon van de vluchtelingenstatus “wordt uitgesloten” wanneer de aldaar gestelde voorwaarden zijn vervuld. Noch in artikel 12, tweede lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU, noch in artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève wordt een voorwaarde opgelegd die op een of andere wijze zou verhinderen dat een verzoeker wordt uitgesloten indien hij voor een ernstig niet-politiek misdrijf, begaan buiten het opvangland, reeds werd veroordeeld door een rechtbank in datzelfde opvangland. Integendeel, de enige voorwaarden zijn dat het misdrijf in kwestie niet-politiek en ernstig van aard is en begaan is buiten het land van opvang voordat de verzoeker tot dit land werd toegelaten als vluchteling. De Raad merkt hierbij op dat uit deze artikelen evenmin blijkt dat de vraag of het nationaal recht van het opvangland van toepassing is, een “*bepalend en doorslaggevend criterium*” is voor de toepassing ervan, zoals verzoeker betoogt.

Verzoeker argumenteert voorts dat er een dusdanige band bestaat tussen de gepleegde feiten en België dat het *in se* geen misdrijf betreft dat binnen het territoriaal toepassingsgebied van 1, F, (2), van het Verdrag van Genève valt. Het gegeven dat de Belgische strafrechter zijn extraterritoriale bevoegdheid heeft uitgeoefend bij de bestraffing van de gepleegde feiten, doet in het geheel geen afbreuk aan de plaats waar de uitsluitbare handelingen werden gesteld. Integendeel, het uitoefenen van deze bevoegdheid bevestigt eens te meer dat de feiten buiten België werden gepleegd. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat de strafrechter het geheel van de feiten heeft beoordeeld en een eenheid van opzet heeft vastgesteld, wijst de Raad erop dat deze voorziening in het Strafwetboek tot doel heeft te vermijden dat, ingeval verschillende misdrijven werden gepleegd met eenzelfde opzet, een cascade van bestraffing zou worden uitgesproken die als onbillijk en overdreven overkomt. In voorkomend geval voorziet artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek dat de rechter enkel de zwaarste straf uitspreekt voor de verschillende strafbare feiten waarover hij moet oordelen. Voornoemd artikel, dat deel uitmaakt van Boek II (‘De misdrijven en de bestraffing in het algemeen’), afdeling VI (‘Straffen aan de drie soorten van misdrijven gemeen’) van het Strafwetboek, heeft dus louter en alleen betrekking op het bepalen van de strafmaat. Met de toepassing van het artikel wordt dus geen enkele uitspraak gedaan over de plaats waar de feiten zijn gepleegd. Het loutere feit dat de strafrechter oordeelde dat de feiten die in Oekraïne en Portugal werden gepleegd samenhangen met de feiten die in België werden gepleegd, betekent dan ook geenszins dat de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld en die werden gepleegd buiten het Belgische grondgebied, niet zouden vallen binnen de werkingssfeer van artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève omwille van de beweerd band met het Belgische grondgebied.

Gelet op het bovenstaande heeft de commissaris-generaal op goede gronden geoordeeld dat de in aanmerking genomen feiten binnen het territoriale en temporele toepassingsgebied van artikel 1, F, (2) van het Verdrag van Genève vallen.

2.3.10. Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat er een evenwicht moet zijn tussen de aard van het gepleegde misdrijf en de mate van vervolging in het land van herkomst en meent dat hij niet langer een gevaar vormt voor de samenleving, wijst de Raad op het volgende.

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of

proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is (EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020), p. 117-119 ‘*expiation*’).

In de zaak B. en D. behandelde het Hof van Justitie ook de vraag of een proportionaliteitstoets vereist is om een verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten op grond van artikel 12, tweede lid, b), of c), van de richtlijn 2011/95/EU. Het Hof overwoog hierbij dat (i) volgens de tekst van artikel 12, tweede lid, van de richtlijn 2011/95/EU, de betrokken persoon van de vluchtelingenstatus “*wordt uitgesloten*” wanneer de aldaar gestelde voorwaarden zijn vervuld, (ii) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus verband houdt met de ernst van de gestelde daden die van dien aard moet zijn dat de betrokken persoon niet legitiem aanspraak kan maken op de bescherming die aan de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, d), van de richtlijn 2011/95/EU is verbonden en (iii) dat, aangezien de bevoegde autoriteit reeds in het kader van haar beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening heeft gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zij, wanneer zij tot de conclusie komt dat artikel 12, lid 2, van toepassing is, niet verplicht is een evenredigheidstoetsing te verrichten die impliceert dat zij de ernst van de gestelde daden nogmaals beoordeelt (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., par. 106-111).

Daarnaast oordeelde het Hof van Justitie in dezelfde zaak B. en D. tevens dat een persoon ook kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 12, tweede lid, sub b), of c), van de richtlijn 2011/95/EU wanneer hij of zij geen actueel gevaar oplevert voor de lidstaat van ontvangst (par. 105).

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar ‘s Raads arrest nr. 230 683 van 20 december 2019, onderstreept de Raad dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In dit arrest werd gesteld dat verzoeker niet medeplichtig is aan foltering en dat daardoor de uitsluitingsclausule van artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève niet op hem toegepast kan worden en dat zijn profiel, gerelateerd aan de Afghaanse context, bijgevolg toelaat te stellen dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève wegens zijn politieke overtuiging in aanmerking kan worden genomen.

2.3.11. Gelet op de ernstige redenen om aan te nemen dat de uitsluitingsclausule op verzoeker van toepassing is, is er voor de verwerende partij geen verplichting om uitspraak te doen over het bestaan in verzoekers hoofdte van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van internationale bescherming. Er dient dan ook niet te worden nagegaan of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming (RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij het hier geenszins eens mee is en oppert hij in tegendeel dat er eerst dient te worden onderzocht of iemand in aanmerking komt voor internationale bescherming (inclusie), alvorens iemand kan worden uitgesloten van internationale bescherming (exclusie).

De Raad herinnert vooreerst aan de zeer duidelijke bewoordingen van artikel 1, F, van het Verdrag van Genève waaruit blijkt dat “*de bepalingen van dit Verdrag niet van toepassing zijn op een persoon voor wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen*” dat hij één van de onder a) en b) genoemde misdrijven zou hebben gepleegd. Het hele verdrag, waaronder ook artikel 1, A, (2) dat betrekking heeft op insluiting, is dus niet van toepassing op een verzoeker om internationale bescherming die onder deze uitsluitingsclausules valt (zie ook RvV 23 april 2020, nr. 235 540 (3 rechters), punt 5.8).

Verder wijst de Raad in deze naar het arrest van de Raad van State van 3 december 2020 met nr. 249.122. In dit arrest bevestigde de Raad van State dat de relevante bepalingen – artikel 1, F, van het Verdrag van Genève, de artikelen 12 en 17 van de richtlijn 2011/95/EU, de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet – niet opleggen dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan vooraleer te besluiten tot de uitsluiting ervan (p.18: “*Contrairement à ce qu'affirme la requérante, les dispositions précitées n'imposent pas de vérifier les conditions d'inclusion de la protection internationale avant de conclure à l'exclusion du bénéfice de cette protection. Si, tenant compte de toutes les circonstances propres à l'espèce, il y a des « raisons sérieuses » de penser que les clauses d'exclusion trouvent à s'appliquer, il n'y a aucun sens à vérifier si a personne concernée remplit, par ailleurs, les critères d'inclusion de la protection internationale alors qu'elle doit en être exclue.*”).

Het tegendeel kan niet worden afgeleid uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt dat een toekenning van rechtswege van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1, D enkel kan voor zover een

verzoeker “niet binnen de werkingssfeer van de leden 1, sub b, of 2 en 3 van bedoeld artikel 12 valt”, met name artikel 1, E en F, van het Verdrag van Genève (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, pt. 81).

Ook uit het arrest van het Hof van Justitie in de zaak B. en D. kan het tegendeel niet worden afgeleid.

Vooreerst merkt de Raad op dat deze kwestie niet het voorwerp uitmaakte van één van de vijf prejudiciële vragen die aan het Hof van Justitie werden gesteld door het Duitse *Bundesverwaltungsgericht* (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D. v. Duitsland, par. 67).

Voorts stelt het Hof van Justitie in zijn arrest: *“Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens de tekst van artikel 12, lid 2, de betrokken persoon van de vluchtelingenstatus „wordt uitgesloten” wanneer de aldaar gestelde voorwaarden zijn vervuld, en dat in het stelsel van de richtlijn artikel 2, sub c, de hoedanigheid van „vluchteling” uitdrukkelijk afhankelijk stelt van het feit dat artikel 12 niet op de betrokkene van toepassing is.”* (par. 107). Buiten de voorwaarden vermeld in artikel 12, lid 2, van de richtlijn 2011/95/EU stelde het Hof geen andere voorwaarden om de in artikel 12, lid 2 vervatte uitsluitingsclausules toe te passen (cf. RvV 16 september 2019, nr. 226.136, punten 5.12 en 5.13).

Waar verzoeker paragraaf 87 van het arrest B. en D. citeert, merkt de Raad op dat deze overweging inhoudelijk gelijklopend is met de overweging die het Hof van Justitie uiteengezet heeft in paragraaf 72 in de zaak Lounani (HvJ 31 januari 2017, C-573/14, CGVS tegen Mostafa Lounani). Ook toen oordeelde het Hof van Justitie: *“De bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat kan artikel 12, lid 2, onder c), van richtlijn 2004/83 dan ook enkel toepassen indien zij voorafgaandelijk per individueel geval de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, die voor het overige voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus te kunnen verkrijgen, onder de in die bepaling vervatte uitsluitingsgrond vallen (zie in die zin arrest van 9 november 2010, B en D, C 57/09 en C 101/09, EU:C:2010:661, punten 87 en 94).”*

De Raad van State heeft dienaangaande reeds geoordeeld dat hieruit niet kan worden afgeleid dat het Hof van Justitie van oordeel is dat een onderzoek naar of het vaststellen van het vervullen van de voorwaarden voor de vluchtelingenstatus een noodzakelijke voorwaarde is voor het toepassen van de uitsluitingsclausules. In het arrest nr. 251.625 van 28 september 2021 lichtte de Raad van State toe dat nergens uit de door de verzoeker geciteerde arresten van het Hof van Justitie blijkt dat dit Hof heeft beslist dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus slechts betrekking kon hebben op een verzoeker die voldoet aan de criteria voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus of dat een uitsluiting slechts was toegelaten in het geval er voorafgaand was nagegaan of de verzoeker voldoet aan de criteria voor het verwerven van de status van vluchteling.

De Raad van State benadrukte dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie slechts blijkt dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus enkel is onderworpen aan de voorwaarde dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan, in het toen voorliggende geval, handelingen in strijd met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties. Een voorafgaande beoordeling of de verzoeker de criteria voor het verkrijgen van het statuut van vluchteling vervult, is geen dergelijke voorwaarde (*“L'exclusion du statut de réfugié est donc seulement conditionnée à l'existence de raisons sérieuses de penser que le demandeur de protection internationale s'est rendu coupable d'agissements contraires aux buts et aux principes des Nations Unies. Elle ne l'est pas à la détermination préalable du fait de savoir si le demandeur remplit les critères pour obtenir le statut de réfugié.”*)

De Raad van State wees erop dat een dergelijke verzoeker voor het overige weliswaar ook kan voldoen aan de criteria van de vluchtelingenstatus maar benadrukte dat het feit dat hij hieraan voldoet, of het zich ervan vergewissen dat hij hieraan voldoet, geen voorwaarde is om hem uit te sluiten van de vluchtelingenstatus. Enkel het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat de verzoeker om internationale bescherming zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties, is hiervoor een voorwaarde.

Gelet op het voorgaande, oordeelt de Raad dat de uitsluiting op grond van artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève enkel en alleen afhankelijk is van het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat de verzoeker om internationale bescherming een ernstig, niet-politiek, misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Het feit dat een verzoeker voldoet aan de criteria van de vluchtelingenstatus of het zich ervan vergewissen dat hij hieraan voldoet, is geen voorwaarde om de verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus. De door verzoeker aangehaalde rechtsleer is niet bindend voor de Raad en kan op dit punt dan ook niet anders doen oordelen.

De Raad is er zich, zo weze herhaald, van bewust dat artikel 1, F, van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de

kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht, is de Raad van oordeel dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien het voorgaande zijn de aangevoerde schending van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.12. Het advies, vervat in de bestreden beslissing, vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 11° en 13°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/2, tweede lid, en 55/4, § 4, van diezelfde wet. Krachtens deze bepalingen verstrekt de commissaris-generaal wanneer hij, met toepassing van de artikelen 55/2, eerste lid, en 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, beslist tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van het advies over de verenigbaarheid. *In casu* is de verwerende partij van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Oekraïne.

Dit advies van de commissaris-generaal heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van een beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Het gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus verwijderd kan worden van het grondgebied zonder dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

Enige argumentatie vanwege verzoeker gericht tegen voormeld advies is *in casu* dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat hij dit advies en het daarin vervatte standpunt niet kan aanvechten, daar dit aspect deel uitmaakt van de elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of hij uitgesloten kan worden van internationale bescherming, oordeelt de Raad dat – gelet op hetgeen hoger gesteld wordt over het vraagstuk inclusie voor exclusie en over de toepassing van een evenredigheidstoets bij uitsluiting van internationale bescherming – verzoekers nood aan internationale bescherming niet relevant is. Voor het overige komt dit betoog neer op wetskritiek, waarover de Raad niet kan oordelen.

2.3.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en dat hij tijdens dit persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gewezen op de mogelijkheid dat hij zou worden uitgesloten van internationale bescherming (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 19). Dit volstond. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.15. Het voorgaande in acht genomen dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.16. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die

door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, F, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS